

Arrest

nr. 65 541 van 11 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE, loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. EECKHOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 5 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense afkomst, geboren te Urus-Martan op 25 oktober 1984. U woonde met uw moeder te Roshni-Chu. U was tot februari 2010 lerares in een school in Roshni-Chu.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten omwille van volgende redenen. Op 15 april 2010 was u omstreeks half 11 's avonds aan het opruimen op de binnenplaats van uw woning. U hoorde geluid en er verschenen plots 2 personen. 1 van hen was I.(...), een jongen die u in januari 2008 leerde kennen en waarmee u tot de zomer van 2009 een relatie had, waarna hij niets meer van zich liet horen. Hij vroeg u om voedsel. U vroeg hem waarom hij midden in de nacht langskwam. Hij zei dat hij u dit later zou uitleggen. Hij gaf u 1000 roebel om inkopen te doen. Hierop vertrok hij. Op 1 mei 2010 kwam er een jong meisje langs uw huis. Ze zei dat er iemand u wilde spreken na 18 uur. U pakte alle spullen en ging naar het kruispunt waar u en I.(...) vroeger altijd afspraken. I.(...) zei dat hij uw hulp nodig had omdat hij werd gezocht. Hij vroeg u om medicatie te kopen die hij dringend nodig had en gaf u 3000 roebel. Hierna ging u naar huis. Op 2 juni 2010, rond 22 uur, hoorde u stil op het raam kloppen. Het was I.(...). U gaf hem de medicatie die u voor hem gekocht had. Hij gaf u opnieuw 3000 roebel en vroeg u dezelfde medicatie te kopen. Hij zei tegen u dat hij op 1 of 2 juli opnieuw zou langskomen. Op 1 juli 2010 vielen militairen uw huis binnen. Ze haalden het huis overhoop. Hierbij vonden ze de medicatie. U zei dat het voor uw moeder was, die ziek is, maar de militairen geloofden u niet. U werd meegenomen naar het politiebureau van Urus-Martan. U werd ondervraagd en geïntimideerd. U hebt hierop alles opgebiecht wat u wist. U vertelde hen wanneer u opnieuw had afgesproken met I.(...). Ze zeiden dat ze u lieten gaan, op voorwaarde dat u met hen samenwerkte en alles wat er in het dorp gebeurde zou rapporteren. U werd dezelfde dag 's nachts vrijgelaten. U belde uw oom, die u naar uw vriendin in Grozny bracht, waar u verbleef tot uw vertrek. U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 31 juli 2010 en reed met de wagen naar Sleptsovsk, Ingoesjetië. Daar bent u met een andere wagen verder gereisd via Brest naar België, dat u op 5 augustus 2010 bereikte. Diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de Belgische asielinstanties volgende originele documenten voor: uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw diploma en een attest dat u in een school werkte.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetseense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben omdat u in Tsjetsjenië problemen had met de autoriteiten wegens uw ontmoetingen sinds april 2010 en hulp aan een zekere I.(...), met wie u anderhalf jaar een vaste relatie had, respectievelijk van januari 2008 tot de zomer van 2009. Om deze reden werd u op 1 juli 2010 meegenomen door de autoriteiten.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo verklaarde u dat u door de autoriteiten gearresteerd werd omdat u omging en hulp bood aan I.(...), met wie u in de periode dat u een vaste relatie had met hem trouwplannen koesterde (CGVS p.12, p.13-14, p.18). U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel tastbaar bewijs voorleggen aangaande I.(...), noch enig document dat uw band met hem aantoonde (CGVS p.8, p.24). In dit verband is het opmerkelijk hoe weinig informatie u kon verschaffen aangaande I.(...), die volgens uw verklaringen nochtans aan de basis ligt van de door u verklaarde problemen (CGVS p.18). Zo kent u in eerste instantie de familienaam van I.(...) niet (CGVS p.13). Daarnaast wist u evenmin door wie hij gezocht werd, noch waarom hij werd gezocht (CGVS p.16). Bovendien hebt u geen enkele poging ondernomen om dit te achterhalen (CGVS p.21). Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoek(st)er worden verwacht dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Met betrekking tot de problemen die u omwille van uw contacten met I.(...) gekend zou hebben, kon u het Commissariaat-generaal evenmin enig begin van bewijs aanreiken (CGVS p.8, p.24). Wegens uw band met hem werd u immers gearresteerd en gedurende enkele uren vastgehouden en ondervraagd (CGVS p.16-17). In dit verband dient eveneens opgemerkt te worden dat u merkwaardig genoeg niet met zekerheid wist waarom u werd vastgehouden, noch waarom u werd vrijgelaten (CGVS p.18 en 19). U wist daarenboven niet of er enige ruchtbaarheid werd gegeven aan uw vasthouding (CGVS p.22-23). U verklaarde voorts dat u geen enkele poging hebt ondernomen om hierover informatie op te zoeken (CGVS p.23). Om al deze redenen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Verder moet vastgesteld worden dat u de Belgische asielinstanties evenmin uw geldig binnenlands paspoort kon voorleggen. U verklaarde dat dit tijdens uw arrestatie op 1 juli 2010 door de militairen in beslag werd genomen (CGVS p.6-7, p.19). Gezien voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen waarom u uw binnenlands paspoort niet kunt voorleggen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw geldig intern paspoort, hét identiteitsdocument bij uitstek van de Russische staatsburger, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een woonregistratie elders in de Russische Federatie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat u uw reisroute niet aannemelijk kunt maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie, zonder problemen, hebt verlaten op 31 juli 2010. U verklaarde vanuit Grozny, naar Sleptovsk, Ingoesjetïë te zijn gereisd, waarna u, met een andere wagen, via Brest (in Belarus) rechtstreeks naar België reisde. U verklaarde vervolgens dat u mogelijks grensposten bent gepasseerd, maar dat u niet persoonlijk werd gecontroleerd (CGVS p.9, p.10). U kunt echter geen concrete details geven over de steden of landen via dewelke u hebt gereisd. U verklaarde dat uw oom u enkel vertelde dat u via Brest zou reizen (CGVS p.9). U verklaarde daarenboven dat u enkel reisde met uw geboorteakte en uw rijbewijs en dat u geen weet heeft of uw oom of de smokkelaar in het bezit waren van enige (valse) reisdocumenten voor u (CGVS p.8-9, p. 9). Voorts verklaarde u dat u geen afspraken had gemaakt en dat u niet werd gezegd wat er diende te gebeuren in geval van controle (CGVS p.10). Dat u zo weinig weet over de reismodaliteiten en de hiervoor gebruikte documenten, blijkt niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde clandestiene inreis in de Schengenzone.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, uw reisdocument waarvan u verklaarde er nooit één gehad te hebben (CGVS p.7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw diploma en een attest dat u in een school werkte), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Al deze documenten bevatten informatie met betrekking tot uw persoonlijke identiteit, opleiding en werk, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal

burgerslachtoffers door deze actie dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering. Verzoekster past de elementen van de vluchtelingendefinitie toe en stelt dat zij zich buiten haar land van herkomst bevindt en een gegronde vrees voor vervolging heeft. Hierbij merkt verzoekster op dat zij haar asielrelaas op een heel doorleefde manier heeft verteld en er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld. Verzoekster citeert telkens uittreksels uit het gehoorverslag om haar stelling kracht bij te zetten. Omtrent de vaststelling dat zij geen tastbaar bewijs kan voorleggen over haar relatie met I. en slechts beperkte informatie over hem geeft, beweert verzoekster dat haar niet werd gevraagd om concrete bewijzen over I. voor te leggen, terwijl dergelijke expliciete vraag wel mag verwacht worden als de verwerende partij twijfelt over dit aspect van het relaas. Zij wijst erop dat zij met I. een relatie had in de periode van januari 2008 tot de zomer van 2009 en dat zij sindsdien geen contact meer met hem had. Ze is zijn familienaam vergeten, wat ze ook onmiddellijk heeft verklaard en ze heeft het soort relatie omschreven, waarbij ze telkens verwijst naar passages uit het gehoorverslag. Verzoekster wijst erop dat de relatie oppervlakkig was en ze geen antwoord kreeg op haar vragen. Tijdens de korte ontmoetingen kon ze I. niet aan een uitgebreid kruisverhoor onderwerpen omdat ze 's nachts of op een openbare plaats gebeurden. Verzoekster geeft toe dat ze geen informatie over I. vergaard heeft, maar ze stelt dat dit geenszins opmerkelijk is omdat verzoekster omwille van I. werd aangehouden door militairen, hardhandig werd aangepakt en ondervraagd werd. Verzoekster was bang om rondvraag te doen en was zodanig in shock dat zijzelf onverwijd haar woonplaats verlaten heeft en bij een vriendin is gaan onderduiken. Vanuit België tracht verzoekster via contacten met vrienden en familie informatie over I. te bekomen, maar ze is daar tot op heden niet in geslaagd. Ze stelt dat ze voorzichtig dient te zijn met wat zij via de telefoon vraagt, omdat zij vreest dat de kans bestaat dat de telefoon wordt afgeluisterd.

Vervolgens argumenteert verzoekster dat de context waarin haar aanhouding en ondervraging plaatsvonden wordt genegeerd. Zij had nooit eerder problemen met de autoriteiten gekend en werd plots geïnterviewd waardoor het niet vreemd is dat zij de ware toedracht van haar aanhouding niet begreep. Zij vermoedde al gauw dat haar recente korte ontmoetingen met I. daarvoor iets tussenzaten, maar begreep verder het hele gebeuren niet. Bijgevolg is het volgens verzoekster onterecht dat haar verweten wordt dat zij niet met zekerheid de reden van de aanhouding en de daarop volgende vrijlating kon weergeven. Het vragen van een materieel bewijs van dergelijk incident is absurd, maar toch blijft de verwerende partij dit eisen alvorens geloof kan gehecht worden aan een asielrelaas. Verzoekster herhaalt dat coherente verklaringen volstaan en er niet aan kan worden getwijfeld dat zij deze heeft afgelegd.

Betreffende de overwegingen in verband met haar identiteitsdocument volhardt verzoekster in haar verklaringen dat haar binnenlands paspoort in beslag werd genomen door de militairen. Verzoekster wijst erop dat de beslissing gestoeld is op een vermoeden. De verwerende partij aanvaardt volgens verzoekster geen vermoedens van kandidaat-vluchtelingen, maar valt zelf terug op vermoedens om de negatieve beslissing te argumenteren. Verzoekster kan enkel een kopie van haar binnenlands paspoort neerleggen, wat zij als bijlage aan haar verzoekschrift hecht.

Met betrekking tot haar reisroute, benadrukt verzoekster dat de reis door haar oom werd geregeld, die de contacten had gelegd met de smokkelaars en alles met hen had afgesproken, terwijl zij in het ongewisse werd gelaten. Verzoekster stelt evenmin van de reisdocumenten op de hoogte te zijn gebracht en kan geen steden, landen of grenzen noemen die ze gepasseerd is op weg naar België omdat ze triest was en in shock. Volgens verzoekster negeert de verwerende partij dat het ontvluchten van het land een traumatische ervaring is en zij erg onder de indruk was van de omstandigheden. In dergelijke omstandigheden kan niet worden verwacht dat zij haar reisweg kan beschrijven. Verzoekster heeft, zoals gezegd, haar reis niet zelf geregeld. Het argument van de verwerende partij dat er strenge identiteitscontroles worden uitgevoerd aan de buitengrenzen van de Europese Unie spreekt, zo stelt

verzoekster, de harde realiteit van mensensmokkel en vluchtelingenstromen tegen. Verzoekster wijst erop dat mensensmokkelaars sluw zijn, de nodige contacten hebben en hun klanten zoveel mogelijk in het ongewisse laten omdat ze niet willen dat hun werkwijzen doorverteld worden. Verzoekster poneert tenslotte dat, indien de controles aan de buitengrenzen van de Europese Unie onfeilbaar zijn, er geen vluchtelingen meer zouden zijn. Volgens verzoekster kan niet uitgegaan worden van de assumptie dat de buitengrenzen onfeilbaar zijn om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te beoordelen.

Verzoekster citeert rechtsleer over de politieke aard van de vervolging en de vervolgingsfeiten en benadrukt dat ze van Tsjetsjeense origine is, werd aangehouden omdat ze wordt beschuldigd van het bieden van bescherming aan een persoon en werd vrijgelaten door de belofte mee te werken met de autoriteiten. Zij is in haar land van herkomst tussen twee vuren komen te staan en kan niet meer in veiligheid leven.

Vervolgens haalt verzoekster rechtsleer aan over de toegeschreven politieke overtuiging en de bescherming door de overheid waarbij zij stelt vrijgelaten te zijn omwille van haar belofte om informatie door te spelen aan de autoriteiten. Zij was echter in de onmogelijkheid om informatie door te spelen aangezien zij niet op de hoogte was van illegale zaken. Aangezien de autoriteiten in haar land van herkomst daar anders over denken, is de vrees van verzoekster voor de autoriteiten terecht en kunnen de autoriteiten geen bescherming bieden.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de Richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster brengt in herinnering dat de asielinstanties vanaf oktober 2006 automatisch een onderzoek naar de bijkomende bescherming voeren, maar volgens verzoekster wordt in de bestreden beslissing onvoldoende geargumenteed waarom zij hiervoor niet in aanmerking komt waardoor zij zich niet op een adequate manier kan verdedigen tegen deze weigering. Verzoekster verwijst naar de definitie van subsidiaire bescherming en naar rapporten van Human Rights Watch van 2009 en 2010, die zij ook bij haar verzoekschrift voegt, om te stellen dat zij in een mensonwaardige situatie zal terecht komen omwille van de huidige onveiligheidssituatie in Tsjetsjenië.

2.2. Omwille van hun verwevenheid worden beide middelen gezamenlijk behandeld.

2.3. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats gewezen op de noodzaak van een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming van Tsjetsjenen. Er werd echter vastgesteld dat verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk wist te maken. Zij kon geen enkel tastbaar bewijs voorleggen en slechts opmerkelijk weinig informatie verstrekken aangaande I., de man waarmee zij een relatie had en die de oorzaak was van haar problemen. Ook over haar eigen problemen kon verzoekster geen enkel begin van bewijs neerleggen. Zij wist niet waarom zij werd vastgehouden en waarom zij werd vrijgelaten. Achteraf heeft verzoekster geen poging ondernomen om verdere informatie te vinden. Verzoekster kon evenmin haar geldig binnenlands paspoort voorleggen waardoor het vermoeden ontstaat dat zij dit bewust achterhoudt om de erin vervatte informatie verborgen te houden. Bovendien kan verzoekster haar reisroute niet aannemelijk maken. Zij verklaarde niet persoonlijk te zijn gecontroleerd en dat zij enkel reisde met haar geboorteakte en rijbewijs en zij geen weet heeft of haar oom of de smokkelaar voor haar valse reisdocumenten hadden. De verklaringen van verzoekster stoken in elk geval niet met de informatie die in het administratief dossier is opgenomen waardoor het vermoeden ontstaat dat zij haar Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. De commissaris-generaal besluit hieruit dat er geen gegronde vrees voor vervolging en geen risico op ernstige schade kan worden vastgesteld. De documenten die verzoekster had voorgelegd wijzigden niets aan deze conclusie. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd besloten dat de huidige situatie in Tsjetsjenië niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met

algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Het feit dat verzoekster haar asielrelaas op een doorleefde manier zou hebben verteld, ontslaat haar niet van de op haar rustende bewijslast. Ook de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust, vereist dat deze de bewijzen waarover hij beschikt aan de asielinstanties dient voor te leggen, zelfs wanneer niet naar concrete bewijzen zou worden gevraagd. Het feit dat er niet naar werd gevraagd biedt geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van bepaalde gegevens (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). De Raad wijst er overigens op dat aan verzoekster op het einde van het gehoor wel degelijk uitdrukkelijk werd gevraagd of zij enig bewijs had van haar problemen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 17/01/2011, eindpagina), wat zij ontkende. Verzoeksters betoog over de oppervlakkigheid van haar relatie staat in contrast met haar verklaring dat ze hem als haar vaste vriend beschouwde en huwelijksplannen met hem had (stuk 4, gehoorverslag CGVS 17/01/2011, p. 13). Verzoekster en haar angst om rondvraag te doen, doet in elk geval geen afbreuk aan de vaststelling dat zij in het kader van onderhavig beroep nog steeds geen tastbaar bewijs voorlegt van haar relatie met I.

2.6. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besluit te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat deze een gedegen kennis tentoonspreidt van de doorgemaakte vervolgingsfeiten. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster erg weinig details kan geven over de reden van de inval van de militairen en de reden voor haar vasthouding (stuk 4, gehoorverslag CGVS 17/01/2011, p. 17-18). Ook gaf verzoekster uitdrukkelijk aan dat zij achteraf niet heeft geprobeerd te achterhalen waarom I. door de Tsjetsjeense autoriteiten werd gezocht. Een dergelijk manifest gebrek aan interesse voor de aangehaalde problemen relateert de ingeroepen vrees voor vervolging op ernstige wijze. Verzoeksters nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Verzoekster geeft aan dat de context van haar aanhouding en ondervraging wordt genegeerd omdat zij nooit eerder problemen zou hebben gehad met de autoriteiten. Van verzoekster, die als lerares was tewerkgesteld (stuk 14, Documenten, attest job), mag echter, ondanks de omstandigheden, worden verwacht dat zij meer precieze inlichtingen kan verschaffen over haar wedervaren.

2.7. Met betrekking tot haar intern paspoort, stelt de Raad vast dat verzoekster eerder had verklaard dat dit document op 1 juli 2010 door militairen werd afgenomen en zij niet weet wat er verder met dit document gebeurd is (stuk 4, gehoorverslag CGVS 17/01/2011, p. 6-7). Het is uiterst bevreemdend dat verzoekster in het kader van onderhavig beroep plots als bijlage bij haar verzoekschrift een kopie van een gedeelte van haar intern paspoort kan voegen, terwijl dit document geen deel uitmaakt van de stukken die zij eerder neerlegde (stuk 14, Documenten). Daarbij zet zij op geen enkele wijze uiteen hoe deze kopie in haar bezit is geraakt, waardoor dit de geloofwaardigheid van haar eerdere verklaringen in het gedrang brengt. De Raad wenst met betrekking tot het stuk zelf enerzijds op te merken dat aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135) en anderzijds dat verzoekster zelf het vermoeden van de commissaris-generaal dat zij bewust gegevens achterhoudt, in stand houdt door slechts een beperkt deel van het intern paspoort in kopie neer te leggen zonder dat hierin de cruciale gegevens over woonst, huwelijk en uitreiking van een internationaal paspoort vervat zijn. Verzoekster ligt bijgevolg zelf aan de basis van het feit dat het vermoeden van de commissaris-generaal overeind blijft.

2.8. Onduidelijkheid omtrent de reisroute houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Het trauma en de omstandigheden van de reis, het feit dat de reis door haar oom werd geregeld en verzoeksters ongestaafde betoog over de sluwheid en de werkwijze van mensensmokkelaars, zijn niet bij machte de conclusie van de commissaris-generaal te weerleggen die gestoeld is op de objectieve informatie die bij het administratief dossier werd gevoegd. Uit deze informatie blijkt immers dat blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden.

Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande (stuk 15, Landeninformatie, Antwoordfiche Tch2006-180wb, Toegang Schengenzone). Het is dus eerder verzoekster dan de commissaris-generaal die van een aantal vooronderstellingen uitgaat. Zij levert geen enkel concreet bewijs van de wijze waarop zij de buitengrenzen van de Unie heeft overschreden.

2.9. Met haar uiteenzetting over de politieke aard van de vervolgingsfeiten waarvan zij slachtoffer werd, de haar toegeschreven politieke overtuiging en haar belofte om samen te werken met de autoriteiten, terwijl dit onmogelijk zou zijn, gaat verzoekster voorbij aan de vaststelling dat haar asielrelaas op grond van voormelde redenen ongeloofwaardig wordt geacht waardoor er geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

2.10. Verzoekster voert in haar betoog over de subsidiaire bescherming de schending aan van de Kwalificatierichtlijn, maar verheldert niet op welke wijze deze richtlijn zou zijn geschonden. De Raad wijst er terloops op dat deze richtlijn in Belgisch recht werd omgezet waardoor verzoekster zich er niet langer dienstig op kan beroepen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, kan verzoekster zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Een verwijzing naar de rapporten van Human Rights Watch, die zij als bijlage bij het verzoekschrift voegt, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in een mensonwaardige situatie zal terechtkomen. Een reëel risico op ernstige schade dient immers in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke. De Raad stelt vast dat verzoekster niets inbrengt tegen de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele situatie in Tsjetsjenië in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet waardoor de Raad deze motieven beaamt en tot de zijne maakt.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN